

Kære Astrid Krag og Folketingets Socialudvalg

Jeg har sendt nedenstående opfordring til Magnus Heunicke, men da servicelovens hører under dig, sender jeg den også til dig:

Kære Astrid Krag.

En del kommuner opfordrer deres borgere til at anmelde socialt bedrageri, hvis de bliver opmærksomme på folk, der snyder sig til at få sociale ydelser, som de pågældende borgere ikke er berettiget til, se fx denne opfordring på Langeland Kommunes hjemmeside:

Anmeld socialt snyd

Langeland Kommune har fokus på at forhindre, at borgere får udbetalt offentlige ydelser, som de ikke er berettiget til. Derfor har vi en kontrolgruppe. Gruppens arbejde er både at forebygge og forhindre misbrug af offentlige ydelser. Sociale ydelser skal udbetales ud fra borgerens faktiske forhold - hverken mere eller mindre. Vi tager alle henvendelser alvorligt og undersøger dem grundigt. Hvis du har mistanke om socialt snyd, kan du anmelde det her på siden. Når du har sendt en anmeldelse, vil du ikke kunne få at vide, hvad der sker i sagen. Det er fordi, du ikke er part i sagen, og derfor må vi ifølge forvaltningsloven ikke give oplysninger til andre end den, der er part i sagen.

Men hvor anmelder lovlydige borgere de kommuner, fx Langeland Kommune, der begår socialt bedrageri over for syge og handicappede borgere og dermed snyder sig til besparelser, kommunerne ikke er berettiget til?

Det må nødvendigvis være til socialministeren og til Folketingets Socialudvalg. Derfor er dette min anmeldelse af Langeland Kommune, hvor jeg har beskrevet kommunens sociale bedrageri i nedenstående debatindlæg,

Desuden vil jeg i forlængelse af skandalen på det århusianske plejehjem opfordrer sundhedsminister Magnus Heunicke og sundhedsudvalget til at revidere en sociallovgivning, der er åbenbart urimelig, og hvor en del kommuner har fundet ud af, at det er risikofrit **og gratis** at se stort på reglerne i lov om retssikkerhed på det sociale område og de præceptive regler i serviceloven.

Selv om landets kommuner har pligt til at rådgive syge- og handicappede borgere om deres rettigheder og muligheder, jf. lov om retssikkerhed på det sociale område, sker der intet ved helt bevidst at undlade det.

Desuden er der ingen sanktioner over for de kommuner, der helt bevidst vildleder borgerne for uretmæssigt at spare sociale udgifter, selv om borgerne har et egentligt retskrav på hjælpen, fx en ordning med personlige assistenter (en såkaldt BPA-ordning) efter servicelovens § 96 stk. 1.

Som jurist finder jeg det komplet uforståeligt og beskæmmende, at kommuner kan se bort fra dansk lovgivning, uden det kan straffes, og uden det får økonomiske konsekvenser.

Desuden er det nærmest umenneskeligt, at der i serviceloven findes en regel - § 97 - som helt bogstaveligt kan fængsle folk i deres egne hjem, hvis de får stærkt svækket syn eller bliver blinde, efter de er fyldt 67 år.

Hvad er det dog for en politik?

Hvis handicappede borgere klager over den manglende rådgivning eller kommunernes mange

forkerte afgørelser efter serviceloven, kan det i bedste fald bevirke, at Ankenævnet beder kommunerne behandle sagen endnu en gang. Der er ingen sanktioner overhovedet, og det er tankevækkende, så mange borgere, der får ret, hvis de bruger måneder og kæmper sig vej til Ankestyrelsen, men ofte uden Ankestyrelsens afgørelse – om at genbehandle sagen – kan bruges til noget som helst. Her på Langeland er det nærmest fast praksis, at den ny behandling af en sag blot resulterer i det samme negative resultat.

Ret beset er det på tide, at der oprettes et helt nyt neutralt klagesystem med magtfulde virkemidler og økonomiske sanktioner over for de kommuner, der snyder syge og handicappede borgere samt en særlig forvaltningsdomstol med solidt kendskab til den sociale lovgivning.

Personligt håber jeg, at denne henvendelse får socialministeren og socialudvalget til at revidere de omtalte regler og indføre sanktioner, der tvinger landets kommuner til at indføre en seriøs og anstændig handicappolitik.

Jeg besvarer hellere end gerne spørgsmål om mine erfaringer, efter jeg blev lammet i venstre side af kroppen af en blodprop i hjernen og kom retur til min bopælskommune. Et forløb jeg har beskrevet detaljer fra på en af mine hjemmesider::

https://www.visitlohals.dk/min_blodprop_og_genoptraeningen.html

Med venlig hilsen

Erik Frodelund
Søndergade 9, Lohals,
5953 Tranekær.

www.JuraEksperthen.dk

Tlf. 87 48 00 10 eller 23 68 19 78

Mail: ef@juraeksperthen.dk

Det ovenfor omtalte debatindlæg:

https://www.avisen.dk/erik-frodelund-naar-det-er-kommunender-begaar-detsoc_607030.aspx

Når det er kommunen der begår det sociale bedrageri...

Af Erik Frodelund, journalist og jurist.

Syge og handicappede skatteydere bliver helt bevidst snydt af nogle kommuner, og det har tidligere chefredaktør og direktør på Aarhus Stiftstidende, Erik Frodelund, mærket på egen krop og pengepung, efter han 8. februar 2019 blev lammet af en blodprop i hjernen og kom retur til sin nuværende bopælskommune.

Her i landet er der hver dag sager, hvor vi borgere bliver anklaget og senere straffet, fordi vi har undladt at give korrekte oplysninger til kommunerne og derfor fået sociale ydelser, vi ikke var berettiget til. Det gælder for eksempel denne sag med en kvinde, der ikke havde fortalt kommunen, at hun havde fået en kæreste, som nu sov fast hos hende:

"En 33-årig kvinde fra Aakirkeby har fået en dom på ni måneders fængsel for at have begået socialt bedrageri for i alt 475.532 kroner. Kvinden foregav i en længere periode at være enlig forsørger, hvorfor hun uberettiget fik udbetalt pengene. Ud over straffen på ni måneders fængsel skal den 33-årige kvinde betale de 475.532 kr. retur til de myndigheder, hun har fået pengene fra".

Kommuner kan få en stor gevinst...

Men hvad er konsekvensen, hvis det ikke er borgeren, men i stedet kommunen, der begår det sociale bedrageri over for borgeren, fordi kommunen i strid med loven undlader at oplyse borgeren om hans muligheder og rettigheder for at få en kommunal besparelse – og dermed en økonomisk gevinst af samme størrelse – for eksempel på 475.532 kr.?

Hvor borgeren, der begår det sociale bedrageri over for kommunen, bliver straffet med fængsel og dømmes til at tilbagebetale det beløb, borgeren har snydt sig til, er der ingen – og med stort: INGEN – konsekvenser overhovedet over for de kommuner, der snyder syge og handicappede borgere ved at overtræde lov om retssikkerhed på det sociale område og serviceloven.

Bedre at vildlede end at vejlede...

Efter lov om retssikkerhed § 5 gælder følgende:

"Kommunalbestyrelsen skal behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning, herunder også rådgivning og vejledning. Kommunalbestyrelsen skal desuden være opmærksom på, om der kan søges om hjælp hos en anden myndighed eller efter anden lovgivning".

Men det er der en del kommune, der ikke gør, eller som i stedet vildleder handicappede og syge borgere, hvilket tydeligt kan ses af det antal sager, hvor kommunerne bliver underkendt af Ankestyrelsen.

Ud af de 7.226 borgere, som havde mod på at klage til Ankestyrelsen i 2019, fik over 3.000 (42 pct.) ret i, at afgørelsen var forkert.

Men inden sagen når til Ankestyrelsen, er der gået adskillige måneder, hvor borgeren har måttet undvære hjælp, og der kommer efterfølgende ingen

kompensation for perioden uden den hjælp. Kommunen har til gengæld sparet en masse penge.

Det store handicapsvigt i Langeland Kommune

Lad mig tage min egen sag som eksempel, for den viser desværre og med al tydelighed, hvordan min bopælskommune – Langeland – overtræder dansk lovgivning og dermed snyder syge og handicappede skatteydere, der har behov for genoptræning og hjælpemidler. I mit tilfælde på grund af en blodprop, der slog ned i min hjernestamme 8. februar 2019 under et indkøb i Netto i Odense, og som kappede forbindelsen mellem mine hjerneceller og musklerne i venstre side af min krop.

Da jeg efter 14 ugers genoptræning – heraf seks ugers selvbetalt genoptræning på Vejle Fjord Rehabilitering – vovede at komme tilbage til mit hjem i Lohals, blev jeg udsat for noget, jeg vil tillade mig at kalde for Det store handicapsvigt, idet Langeland Kommune helt bevidst ser stort på loven for at spare penge og dermed snyder syge og handicappede borgere for den hjælp og de hjælpemidler, som de har krav på efter lov om retssikkerhed på det sociale område og serviceloven.

Som journalist og jurist har jeg aldrig oplevet noget så manipulerende og lovstridigt som den måde, Langeland Kommune har behandlet min sag på. Langeland Kommune har stort set konsekvent sagt "Nej" til at hjælpe mig med alt, hvad jeg som lammet har behov for. "Nej" til de lange støttestænger, som sygehuset havde anbefalet kommunen at sætte op på begge sider af mit toilet, så jeg ikke behøver hjælp for at kunne bruge toilettet. "Nej" til det vandrette greb, som sygehuset også havde anbefalet kommunen at sætte op på mit badeværelse, så jeg selv er i stand til at hive mig op fra badestolen for at vaske mig selv på ryggen og i bagdelen. "Nej" til en kørestol efter de mål, der fremgår af min udskrivningsrapport osv... osv... osv...

Ikke et ord om BPA-ordninger...

Der er stort set konsekvent sagt "nej" med den begrundelse, at det vil Langeland Kommune først tage stilling til, når min tilstand er stationær om otte til ti måneder, og jeg skal udskrives fra min kommunale genoptræning. Min tilstand er nu ikke bare stationær, men desværre dårligere. Men ingen fra kommunen tager noget som helst op af egen drift.

Som borger og skatteyder på Langeland skal man enten selv være jurist – hvad jeg heldigvis også er – eller ret så velhavende for at kunne købe sig til den

rådgivning, fx om de ordninger med personlige assistenter – BPA-ordninger efter servicelovens § 96 stk. 1 – som kommunen ellers har pligt til at oplyse handicappede borgere om.

Når jeg meddeler Langeland Kommune, at jeg som lam ikke har mulighed for at komme til den nødvendige genoptræning hos fysioterapeuter og i varmvandsbassin, uden jeg får hjælp og ledsagelse til det, så svarer Langeland Kommune følgende:

"Du er ikke i målgruppen for en ledsagerordning efter serviceloven, når du er over 67 år":

At kommunen samtidig med det besynderligt formulerede afslag, burde fortælle mig, at jeg i stedet "er i målgruppen" for en ordning med personlige assistenter, som jeg får tilskud til selv at ansætte til ledsagelse osv. for at kunne leve et liv, der minder mest muligt om mit tidligere liv. Men det gør Langeland Kommune ikke. I stedet gør kommunen alt for at sløre og hemmeligholde, at der overhovedet findes sådanne ordninger. Derfor har jeg flere gange måttet klage til Ankestyrelsen for at få aktindsigt i rent statistiske oplysninger om BPA-ordninger på Langeland, dvs. om der findes sådanne ordninger på Langeland, og hvor mange timer, der er i givet fald er udmålt til brug af personlige assistenter i dem. Efter måneder med skrivelser og gentagne kommunale afvisninger har jeg via Ankestyrelsen fået oplyst, at der fortsat findes to af disse ordninger på Langeland, og at der er udmålt henholdsvis 66 og 117 ugentlige timer til personlig assistance i de to ordninger.

At jeg i januar i år gjorde kommunen opmærksom på, at jeg har krav på en ordning med personlige assistenter, fremgår af min kommunale journal. Men selv om kommunen skriver på sin hjemmeside, at der er op til otte ugers behandlingstid på en BPA-sag, har jeg endnu ikke – et halvt år efter – modtaget noget svar.

Et sprogligt glansbillede

Hvis man læser om handicappolitikken på Langeland på kommunens hjemmeside, står der følgende, som er forventeligt i en kommune, hvor Socialistisk Folkeparti sidder på borgmesterstolen og har flertal i kommunalbestyrelsen:

"Handicappolitikken har til formål at sørge for lige muligheder for hele befolkningen i Langeland Kommune, således at der hele tiden stræbes efter, at alle borgere har samme muligheder uanset den enkelte persons funktionsniveau. Handicappolitikken skal også være et redskab til dialog og udvikling af kommunen og skal derfor revurderes jævnlige".

Men det er et sprogligt glansbillede, der på ingen måde svarer til den barske virkelighed, som bedst kan beskrives på denne måde:

"Handicappolitikken på Langeland har til formål at gennemtvinge besparelser, uanset hvad der måtte stå i dansk lovgivning, således at der hele tiden stræbes efter at tappe handicappede for så megen energi, at de opgiver at gå videre til Ankestyrelsen med deres sager, for det skal være mere end vanskeligt at komme igennem med det, de handicappede har krav på efter den enkelte persons funktionsniveau".